

Gf.IV.30.203/2013/4.

A Debreceni Ítéltábla a Ráczkövesi Jánosné Dr. Grób Katalin ügyvéd (CÍM) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek -, a Répássy Csaba Ügyvédi Iroda (CÍM, ügyintéző: Dr. Répássy Csaba ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen ingó kiadása iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 2013. február 11. napján meghozott 23.G.40.240/2010/87. számú ítéletével szemben a felperes által 88. és 90. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 63 500 (Hatvanháromezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság - a Debreceni Ítéltábla .../10. számú hatályon kívül helyező végzése folytán - megismételt eljárásban meghozott 87. sorszámu ítéletében a felperes kereseti kérelmét elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 300 000 Ft perköltséget.

Tényállásként megállapította, hogy a felperes 2004. év végétől 2005. júliusáig szerelmi kapcsolatban állt az alperessel. Ennek során a felperes az alperes részére átadott 1 db arany zsebóra-láncot, vörös-sárga színű aranyból, 41 700 Ft értékben, 1 db aranymedált 3300 Ft értékben, 1 db 14 karátos női ovális karkötőt barokk vésett díszítésekkel 70 000 Ft értékben, 1 db női aranygyűrűt 130 000 Ft értékben, 1 db köves gyűrűt 50 000 Ft értékben, 1 db női gyűrűt 30 000 Ft értékben, 1 db arany karlancot 94 000 Ft értékben, 1 db olajfestményt Hunyadi jelzéssel 40 000 - 50 000 Ft értékben, 1 db XIX. századból származó porcelánra festett, vallási témát feldolgozó medált 90 000 - 100 000 Ft értékben és 1 db porcelánszelencét XIX. századbeli, kézzel festett keretben 100 000 Ft értékben.

Megállapította azt is, hogy 2003. (helyesen: 2005.) május 3. napján a KFT1 értébecslést adott ki a felperes számára 1 db ezüstkupára vonatkozóan, amely reneszánsz motívumokkal díszített és a fedelén figurás katonaalak található.

Az elsőfokú bíróság tényállásként továbbá azt is rögzítette, hogy 2005. június 12. napján egy megállapodásnak nevezett írásbeli okirat készült, amely szerint az alperesnek a felperes magánvagyonátárgyai vonatkozásában 3 000 000 Ft értékben elszámolási kötelezettsége keletkezik. E megállapodáson szereplő alperesi névalírást azonban nem az alperestől származik.

A felperes a kereseti kérelmében azt kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 1 db nyakék, 1 db arany karkötő, 1 db rózsza fazonú gyűrű, 1 db karikagyűrű, 1 db babért ábrázoló karikagyűrű, 1 db zafírköves gyűrű, továbbá 1 db 70x80 cm méretű olajfestmény, 1 db kisméretű elefántcsontra festett képcske, 1 db 14x8 cm-es tűzzománc kép és 1 db 1,5 kg-os ezüstkupa kiadására, összesen 5 047 000 Ft értékben. A felperes tényállítása szerint a hivatkozott vagyontárgyakat „reprezentációs szándékkal, illetőleg tovább eladási szándékkal adta át” az alperes részére, azonban azokat az alperes a felhívása ellenére nem adta vissza. Ezen túl a felperes előadta, hogy az alperes a KFT2 felé nem számolt el 1 db digitális fényképezőgéppel, melynek ugyancsak kérte a kiadását.

Az alperes a felperes kereseti kérelmének elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy az ezüstkupa nem volt és jelenleg sincs a birtokában. A digitális fényképezőgép pedig nem a felperes, hanem a KFT1 tulajdonát képezi. Mindemellett állította, hogy a hivatkozott aranytárgyakat, festményeket a felperes a közöttük kialakult szerelmi kapcsolatra tekintettel ajándékba adta számára.

Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmét valamennyi vagyontárgy kiadása tekintetében elutasította.

A digitális fényképezőgéppel összefüggésben a peres felek közös nyilatkozata alapján megállapította, hogy az nem a felperes, hanem a KFT1 tulajdonát képezi, ezért annak kiadására nem tarthat igényt.

Az ezüst kupa tekintetében pedig arra a következtetésre jutott, hogy az alperes tagadásával szemben a felperes nem tudta igazolni, hogy azt az alperes a birtokában tartaná és köteles lenne kiadni számára.

Ebben a körben az elsőfokú bíróság értékelte a felperes részéről kihallgatni indítványozott tanúk vallomásait, azonban azokat nem fogadta el egyrészt azért, mert a hozzátartozói kapcsolatuk miatt tőlük „objektív” vallomás nem volt elvárható, másrészt a többi tanú tekintetében pedig megállapította, hogy az ő vallomásaik ellentmondásosak voltak, valamint a bizonyítási eljárás egyéb adataival és a csatolt okiratok tartalmával is ellentétben álltak. Nem fogadta el az elsőfokú bíróság a felperes által az elsőfokú eljárás során csatolt „2005. június 12. vagy 18. napján” keltezett megbízási szerződésben foglaltakat, mert az okirat keletkezésének körülményei és az ingóságok átadása vonatkozásában a felperes házastársa és édesapja, D.I., valamint V.A. tanúk akként nyilatkoztak, hogy TELEPÜLÉS1 NEVE a felperes lakásának udvarán a felperes személygépkocsijából került sor azoknak az alperes részére történő átadására, azonban ha a felperes állításának megfelelően 2005. június 12. napján az alperesnek már kötelezettsége volt a vagyontárgyakkal történő elszámolás és azok kiadása, akkor nem magyarázható meg, hogyan kerülhettek azok későbbi időpontban a felperes gépkocsijának csomagtartójába.

Nem fogadta el az elsőfokú bíróság a felperes magyarázatát arra vonatkozóan sem, hogy a bizonyítékként csatolt, korábbi keltezésű, de későbbi időpontban történt aláírású „TELEPÜLÉS2 NEVE, 2005. június 12-i” dátumozású megállapodást, miért nem a megjelölt időpontban, hanem augusztusban írták alá. Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta azt is, hogy

írasszakértői bizonyítást folytatott le ezzel az okirattal összefüggésben és Ö.Z. igazságügyi szakértő azt állapította meg, hogy a csak fénymásolati példányban rendelkezésre álló okiraton a névalírás nem az alperestől származik, amelynek az aláírását egyébként az alperes tagadta is. Értékelte azt is, hogy a felperes házastársának a .../31. szám alatti jegyzőkönyvben rögzített tanúvallomása szerint az összes vagyontárgy végig az alperes birtokában volt, ez pedig ellentmond a felperes által csatolt okiratnak.

Az arany ékszerek és egyéb vagyontárgyak tekintetében az alperes elismerte, hogy a birtokában van vannak, de azt állította, hogy ajándékba kapta. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint viszont ezzel az állítással szemben a felperes azt nem tudta bizonyítani, hogy azokat az alperes részére értékesítés céljából adta át. Az ellentmondásos tanúvallomások és az okirati bizonyítékok egybevetésével, az alperesnek a több éve tartó eljárás során tett következetes nyilatkozatát értékelve az elsőfokú bíróság végül arra a következtetésre jutott, figyelembe véve az alperes által indítványozott, kihallgatott tanúk vallomásait is, hogy a felperes az alperes részére a közöttük létrejött szerelmi kapcsolatra tekintettel ajándékozta a megjelölt arany ékszereket. Rámutatott arra, hogy a felperes maga is utalt a .../7. szám alatti beadványában az alperes és közöttük lévő szerelmi kapcsolatnak a mélységére és mibenlétére, valamint elismerte, hogy az alperessel több esetben Ausztriában, Olaszországban különböző szállodákban megfordult. A felperes többször nyilatkozott a 2005. évi anyagi körülményeire vonatkozóan is, amelyből következően az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a több hónapig tartó szerelmi kapcsolat alatt körülbelül 700 000 Ft összegű ajándékozás „életszerű” volt a felperes és az alperes között és a felperes akkori anyagi körülményei, jövedelmi vagyoni viszonyaira tekintettel nem volt eltűzött.

Ez ellen az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen a sérelmezett határozat megváltoztatását, és az alperesnek a keresete szerinti marasztalását, másodlagosan annak ismételt hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a kihallgatott tanúk (SZ.J., M.I., V.A.) igazolták, hogy az alperes nem ajándékba kapta, hanem megbízási szerződés keretében elszámolási kötelezettséggel vette át az ékszereket, festményeket és az ezüst kupát. Indokolatlannak tartotta, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el a tanúk vallomásait.

Állította, hogy az alperes által bejelentett és az elsőfokú bíróság részéről kihallgatott tanúk vallomásai nem bizonyították az ajándékozásnak a tényét, melyet ő egyébként a keresettel visszaadni kért ékszerek tekintetében vitatott is.

Elismerte, hogy a kapcsolatuk során az alperes részére adott ajándékba ékszereket, de - állítása szerint - azok kisebb értékű, modern ajándéktárgyak voltak.

Kifogásolta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását is, hogy a részéről legalább 673 000 Ft értékű ajándék szokásos mértékűnek minősült volna.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem hajtotta végre az ítélet tábla hatályon kívül helyező végzésében foglalt iránymutatást, a bizonyítási eljárást teljes körűen nem folytatta le, ezért kérte az ítélet hatályon kívül helyezését annak megalapozatlansága miatt. Indítványozta a beszerzett írásszakértői vélemény nem megfelelő volta okán újabb szakértő kirendelését is.

Azzal sem értett egyet, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta meg írásszakértővel a TELEPÜLÉS1 NEVE készült, eredetiben csatolt, az alperes elszámolási kötelezettségét igazoló okiratot, pedig az abban foglaltak ellenkezőjét az alperesnek kellett volna bizonyítania.

Az alperes a fellebbezésre tett érdemi ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a bizonyítási kötelezettségének eleget tett, előlegezte az írásszakértői díjat és a szakvélemény az ő állítását támasztotta alá, ugyanis a „2005. június 12. napján” keltezett megállapodás nevű okiratot nem írta alá.

Továbbra is állította, hogy a felperesnek az általa bejelentett és a bíróság részéről kihallgatott „rokoni - üzletbeli körből jött tanúi” valótlan tartalmú vallomást tettek és a saját, valamint a felperes személyes előadásával is ellentmondásban állnak, a felperes által csatolt okiratok pedig hamisítottak.

Az ítéletábrának a Pp. 256/A.§ (3) bekezdése szerinti felhívására a felek egyike sem kérte az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítéletábra a Pp. 256/A.§ (4) bekezdése alapján - utalva a Pp. 256/A.§ (1) bekezdés f) pontjára - a fellebbezést tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészíti azzal, hogy a felperes az alperesnek a megjelölteken kívül még egy 31 000 Ft értékű medált is átadott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a digitális fényképezőgép tulajdonjoga tekintetében a felek közös nyilatkozata alapján állapította meg és helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes arra vonatkozó igényt - a cégtől kapott felhatalmazás hiányában - a saját nevében nem érvényesíthet.

Az elsőfokú bíróság a tényállást az alperes által elismerten a birtokában tartott arany ékszerek és egyéb vagyontárgyak alpereshez kerülésének jogcíme tekintetében a peres felek ellentétes előadásainak, a kihallgatott tanúk vallomásainak, a csatolt okirati bizonyítékok tartalmának egybevetésével, azoknak a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelő, okszerű, logikai ellentmondásoktól mentes mérlegelése alapján helyesen állapította meg és abból helytálló jogi következtetésre jutott. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helytálló mérlegelésével állapította meg, hogy az alperes tagadásával szemben a felperes nem tudta bizonyítani, hogy az ezüst kupát alperesnek elszámolási kötelezettséggel átadta. A felperes fellebbezésében felhozott érvek és indokok az elsőfokú bíróság helytálló ítéletének megváltoztatására vagy annak hatályon kívül helyezésére pedig nem alkalmasak.

A felperes a több éve tartó eljárás során különböző tárgyalásokon három - közel azonos időpontban készült - okiratot is csatolt annak igazolására, hogy az alperes az ékszereket, egyéb vagyontárgyakat és az ezüst kupát elszámolási kötelezettséggel átvette tőle. A 2009.

május 11-i tárgyaláson .../F/1. szám alatt egy fénymásolatot (a továbbiakban: 1. sz. okirat), amelynek a kelte 2005. június 12. napja, azonban dátumhelyet nem tartalmaz, a másodfokú eljárásban .../F/1. szám alatt szintén egy fénymásolatot, amelynek a keltezése TELEPÜLÉS2 NEVE, 2005. június 12. (2. számú okirat) és a 2011. szeptember 26-án tartott tárgyaláson .../F/1. szám alatt egy eredeti okiratot, amelynek a dátumozása TELEPÜLÉS1 NEVE, 2005. június 12. vagy 18. (3. számú okirat). Nem adott azonban megfelelő magyarázatot arra, hogy az első két ízben csatolt azonos dátumú okirat (1. és 2. számú okiratok) miért keletkezett. Az az érvelése ugyanis nem fogadható el, hogy az alperes más-más elszámolással tartozott feléje, illetve a cége felé, ugyanis mind a kettőben szerepel az arany ékszerekre vonatkozó elszámolási kötelezettség. Az sem elfogadható magyarázat a két okirat létezésére, hogy a 2. számú okiratot 2005. augusztusában írták alá, mert az időpontra vonatkozó tanúvallomások, valamint a felperes korábbi nyilatkozata, amely szerint reprezentációs céllal adta át a vagyontárgyakat ennek ellentmondanak.

Az ezüst kupa átadásával összefüggésben az elsőfokú bíróság helytállóan tulajdonított kiemelt jelentőséget a bizonyítékként csatolt, 2005. május 3-án keletkezett a KFT1 írásos értékbecsítő nyilatkozatában foglaltaknak, az ugyanis cáfolja a felperes házastársának a tanúvallomását, amely szerint az alperes folyamatosan magánál tartotta az ezüst kupát.

A SZ.J. tanúvallomása konkrét adatokat nem tartalmazott, illetve ellentétes volt a többi tanúéval.

M.I. az 1. számú okirat elkészítéséről és arról is tudott, hogy az alperesnek el kell számolnia valamivel, de hogy pontosan mivel, arra nem tudott nyilatkozni. Az 1. számú fénymásolatban csatolt okiraton lévő alperesi névaláírásról pedig az írásszakértő megállapította, hogy az nem az alperestől származik, holott M.I. azt állította, hogy azt előtte írták alá, ezért a vallomása ebben a vonatkozásban nem fogadható el, amelynek következtében annak figyelmen kívül hagyását alaptalanul sérelmezte a felperes a fellebbezésében.

A felperesi képviselő alaptalanul indítványozta más írásszakértő kirendelését, ugyanis önmagában az a körülmény, hogy a szakértő az ügyfélre kedvezőtlen szakvéleményt ad nem indokolja új szakértő kirendelését (BH1998.534.). A szakértő által más perben, az ott meghatározott körülmények között adott szakvéleménye visszavonásának a jelen peren pedig nem kellett (nem lehetett) jelentőséget tulajdonítani.

A felperes által másolatban csatolt 2. számú okirattal összefüggésben a felperes a módosított nyilatkozatában azt adta elő, hogy azt nem 2005. június 12-én, hanem augusztusban írták alá, azonban eredetiben azt csatolni nem tudta. A tanúk az okiraton szereplő dátumot igazolták, mely kétséggé teszi a vallomásukat. Az ítéletábra megállapítása szerint helyesen mérlegelte az elsőfokú bíróság az okiratok valóságánál azt a körülményt, hogy a felperes állítása nem fogadható el, hogy ugyanazon a napon ugyanarra a kötelezettségre vonatkozóan két okirat készült, csak az egyiket később írták alá.

A 3. számú eredeti okirat bizonyítékként való értékelésével összefüggésben figyelembe véve az eset összes körülményeit, az ítéletábra megállapította, hogy ellentét van az 1. számú és a 3. számú okirat tartalma között, amely utóbbiban bírta meg a felperes az alperest azzal, hogy juttassa el az KFT1 a perbeli ingóságokat, amely indokolatlan, hogy ha

- mint arra a felperes, illetve az általa bejelentett tanúk is nyilatkoztak - korábban már használatra átadásra kerültek számára az ékszerek. A felperes - vállalása ellenére - nem igazolta a 3. számú okirat „előkerülésének” körülményeit sem, a megjelölt tanú címét nem jelentette be. A bizonyítékok ellentmondásosságával összefüggésben az ítélet tábla egyet értett az alperesnek a 2011. december 20-i beadványában foglalt nyilatkozatával is.

Bár az elsőfokú bíróság mind a 2. számú mind pedig a 3. számú okirat vonatkozásában is elrendelte az írásszakértői bizonyítást, azonban a szakértő a feladatát e tekintetben nem látta el. Az ítélet tábla azonban nem látta indokoltnak emiatt az ítélet hatályon kívül helyezését, mert a bizonyítékok összességét mérlegelve arra a következtetésre jutott, hogy a 3. számú okirat a valóság esetén sem igazolná az alperes elszámolási kötelezettségének fennállását. Emiatt nem fogadta el V. A. tanúvallomását sem.

Az alperes a keresetben kiadni kért arany ékszerek, a festmény és szelence tekintetében nem vitatta, hogy azok a birtokában vannak, azonban azt állította, hogy azokat a felperestől ajándékba kapta az érzelmi kapcsolatukra tekintettel. Az alperesnek ezt az előadását a kihallgatott tanúk egymást erősítő és azt kiegészítő vallomásai alátámasztották. Az alperes édesanyja, K.F. a .../23. számú jegyzőkönyvben rögzített vallomásában több arany ékszer ajándékozásáról, F.GY. a .../28. sorszámú jegyzőkönyvben egy lánc, SZ.T. pedig régi típusú nyaklánc és gyűrű ajándékozásáról számolt be. Az tény, hogy a kihallgatott tanúk közvetetten - az alperes előadásából - szereztek tudomást az ajándékozás tényéről és többük az alperessel hozzátartozói kapcsolatban áll, azonban K.L. tanú is igazolta a .../23. számú jegyzőkönyv második oldalán tett vallomásában, hogy a felperes vásárolt az alperesnek ékszereket és előadta azt is, hogy a barátaitól hallotta, hogy a felperes az általa átadott pénzt az alperes számára történő ajándékvásárlásra fordítja. M.I. tanú pedig úgy nyilatkozott, hogy a felperes - vele együtt élő - húgától hallotta az ajándékozás tényét és látta is az ékszereket.

Mindezek a tanúvallomások együttesen igazolják azt, hogy az alperes ajándékba kapta a felperestől a keresetben kiadni kért ingóságokat.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helyesen mérlegelte azt, hogy az alperes ajándékba kapta az arany ékszereket és egyéb tárgyakat a felperestől és a felperes nem tudta bizonyítani, hogy azokat elszámolási megbízás alapján adta át számára.

Ezért az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a saját másodfokú perköltségét maga köteles viselni. Köteles továbbá megtéríteni a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján az alperes számára a másodfokú jogi képviseleti eljárással felmerült, ügyvédi munkadíjból származó perköltségét, amelynek összegét az ítélet tábla a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése szerint hivatalból határozta meg „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja, (5) és (6) bekezdéseinek, valamint 4/A. §-ának (1) bekezdésének figyelembe vételével, tekintetbe véve, hogy a fellebbezés tárgyaláson kívül került elbírálásra.

A felperes „Az illetékekről” szóló 1991. évi XCIII. törvény (Itv.) 51. §-ának (1) bekezdése szerinti kedvezmény miatt nem volt köteles újra a fellebbezési illetéket leróni, ezért azt az annak felmerülésekor még fennálló személyes költségmentessége folytán az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése alapján irányadó „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Debrecen, 2013. november 29.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke - előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. Dr. Dzsula Marianna sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -